

РЕШЕНИЕ

№ 1104

гр. Варна, 09.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Полина Хр. Илиева
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно
наказателно дело № 20223110201095 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/. Образувано е по жалба на АНГ. Т. Г., ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Варна, ул. „Евлоги Георгиев“ 11, ет.1, ап.1, депозирана чрез адв. А.А. от АК Варна, срещу Заповед № 3653з-101/11.03.2022г. издадена от И.И. Бързаков - полицейски орган – командир на отделение в сектор „Общинска полиция“ ОД на МВР гр.Варна.

В жалбата се изразява становище, че обжалваната заповед е неправилна и незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на изискванията на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че заповедта не съдържа всички необходими реквизити, посочени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР. Сочи се, че тя е издадена в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като липсват фактически основания за издаването ѝ. Твърди се, че от съобразителната част на оспорената заповед, полицейският орган е приел, че в случая е налице хипотезата на чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР, според която полицейските органи могат да задържат лице въз основа на данни за извършено от него престъпление. Наличието на тези предпоставки според жалбоподателя не се презумират. Във всички случаи органът следвало да посочи обстоятелствата, мотивирали го да издаде административния акт, като е допустимо мотивите да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт, но те трябва да предхождат издаването на акта,

доколкото според нормата на чл. 142, ал.1 от АПК, съответствието на същия с материалния закон се преценява към момента на издаването му (в този смисъл се цитира Тълкувателно решение № 16 от 31.III. 1975 г., ОСГК).

В случая в заповедта не били изложени фактическите основания за издаването ѝ т.е. конкретните факти, които административният орган е приел, че са налице, за да упражни предоставената му компетентност, и в крайна сметка оставали неясни съображенията на същия да постанови задържането. Не се излагали и никакви обстоятелства, които да сочат съпричастност на жалбоподателя към извършено съставомерно деяние. Непосочването на конкретни обстоятелства, обосноваващи постановеното задържане, по същество представлявало липса на мотиви. То засягало правото на защита на адресата на акта и препятствало съдебната проверка относно наличието на материалноправните предпоставки, предвидени в чл. 72 от ЗМВР, поради което съставлява основание за отмяна на заповедта, съгласно нормата на чл. 146, т.3 от АПК. В тази връзка се цитира и съдебна практика, включително и на Европейския съд по правата на човека. В заключение се иска отмяна като незаконосъобразна на заповедта за задържане, като се претендира и присъждане в полза на жалбоподателя на направените разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Представява се от адв. А.А., който поддържа жалбата, а във фазата по същество моли жалбата да бъде уважена на посочените в нея основания. Претендира и да се присъдят сторените по делото разноски.

Ответникът по жалбата – КО при сектор „Общинска полиция“ Областна дирекция на МВР – Варна се явява лично, както и с упълномощен процесуален представител, който оспорва жалбата, а във фазата по същество като моли същата да бъде оставена без уважение и да се потвърди издадения административен акт. Счита, че са били налице всички законови предпоставки за издаване на процесната заповед. Претендира и за юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, след преценка възраженията и становищата на страните, на действащата и приложима нормативна уредба, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 11.03.2022год. сутринта свидетелите М.Р. и Д.И., и двамата служители, инспектори в ОП „паркинги и синя зона“ към община Варна обхождали със служебен автомобил ул. „Морска сирена“ в гр.Варна. Същите установили, че за едно от паркираните там МПС-та няма платена такса. Направили една обиколка в района и отново се върнали на същата улица. Установили, че за този автомобил все още няма платена такса (не е пуснат СМС). Спрели служебния автомобил и предприели действия по поставяне на скоба. Св. И. отишъл до автомобила и започнал да го заскобва когато при него отишла жена и започнала да вика да не поставят скоба на автомобила ѝ. Ритнала го по ръката. Св. И. се изправил, а жената започнала да маха с ръце.

Св. Р. застанала между нея и св. И. за да не се стигне до физически контакт между тях. Жената обаче наплюла през рамото на Р. св. И.. Свидетел на сцената станал жалбоподателят, който започнал да снима с мобилния си телефон. Св. Р. издърпала жената към служебния им автомобил. Последната започнала да псува, ритнала и служебното МПС служителите от „Синя зона“ Св. И. сигнализирайл прекият си началник за случилото се, а той на свой се обадил в полицията. На място пристигнал полицейски екип от II РУ в състав ответника Б. и св. Л.. Дватамат отишли при св. Р., която им обяснила, че имало агресия, псувни и изритване на автомобила. Попитана била къде са лицата и тя посочила към намиращата се наблизо детска занималня. Същата не казала кой какво точно е направил, но не била и питана за това. Казала само, че господина е снимал с телефона си и ако искат да видят какво точно се е случило могат да видят от телефона му. Ответника Б. отишъл в занималнята. Там били жената и жалбоподателят. От тях разбрал, че действително имало пререкания със служителите от синя зона и след като била установена самоличността им двамата били задържани и отведени във II РУП.

Там срещу жалб. Г. била съставена Заповед № 365зз-101/11.03.2022год. за задържането му за срок до 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. В заповедта бил вписан час на задържане 09.40ч. По- късно в районното за даване на обяснения били извикани и служителите от „синя зона“ от чиито обяснения се установили, че жалбоподателят не бил правил нищо, а агресията псувните блъскането и т.н. са били извършени само от жената. В 12:30ч. на 11.03. 2022год. жалбоподателят бил освободен.

Видно от материалите делото атакуваната Заповед за задържане на лице №365зз-101/11.03.2022г. е била издадена на 11.03.2022год. от Ив. Ив. Б. – командир на отделение в Сектор „Общинска полиция“ при ОД на МВР Варна, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е разпоредено задържане на жалбоподателя АНГ. Т. Г. за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на II РУ Варна. В заповедта било посочено, че лицето се задържа в 09:40ч. на 11.03.2022год. във връзка с чл. 325, ал.1 от НК – хулигански действия изразяващи се в хулигански прояви. В същата е отразено връчване на екземпляр от нея на задържания, както и освобождаване на лицето на 11.03.2022год. в 12:30ч.

На 23.03.2022год. чрез адв. А.А., АНГ. Т. Г. депозирал пред ВРС жалба срещу процесната заповед.

Като свидетели в хода на съдебното следствие показания са дали Л.Л., М.Р. и Д.И..

Служебно са били изискани и съответно представени от страна на ответника Заповед за задържане на лице рег. № 365зз-101/11.03.2022год. (препис), както относимите към нея документи - протокол за обиск на лице, декларация Приложение №1 към чл. 15, ал.2, разписка за приети вещи и пари на задържано лице, страница от книга за задържани лица при II РУ Варна, Удостоверение № 365р-53120/2021год. издадено от Началник сектор

„Човешки ресурси“ при ОД на МВР – Варна, 4бр. докладни записки, ежедневна ведомост за разстановка на силите и средствата от 11.03.2022год., информационна карта за дейността на наряда.

В хода на съдебното следствие обяснения е дал и ответника. Същият сочи, че служителите на синя зона им били казали, че две лица са ги наплюли, блъскали и обиждали и нанесли материални щети по служебния им автомобил и им посочили мъж и жена, които в последствие били задържани. Соци, че в последствие в полицията, служителите на „Синя зона“ били казали, че само жената вършила хулигански прояви и мъжът бил освободен.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени така и гласни.

От събраните в хода на съдебното следствие доказателства съдът не кредитира единствено показанията на св. Л. и обясненията на ответника, в частта в която сочат, че били уведомени от служителите на Синя зона, че и двамата и мъжа и жената, са увредили автомобила им чрез ритане, че са псували и блъскали, тъй като в тези части показанията, обясненията са в пълно противоречие с показанията на свидетелите Р. и И. (служителите на „синя зона“). В показанията си пред съда Р. сочи, че набързо обяснила на полицаите какво се е случило, но не е казвала подробности. Соци, че и никой не я е питал дали и двамата (и мъжа и жената) са проявявали агресия, но били казали на полицаите, че през цялото време господина е снимал и ако искат могат да видят какво точно се е случило. На свой ред св. И. сочи, че е отишъл при полицаите след като изместил служебния автомобил, но бил помолен да напусне. Искал да обясни, но не го питали.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът прави следните изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл.149 ал.1 от АПК. Същата е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По правната си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 73 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка и като всяка ПАМ налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. В зависимост от конкретния случай, мярката по чл. 72 от ЗМВР, би могла да има превантивен или преустановителен характер.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи

на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от визираните по-горе предпоставки води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган – полицаи – Командир на отделение в група „Охрана на обществен ред“ на сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ по допълнителния щат към щата на ОД МВР, представляващ полицейски орган по смисъла на чл. 57 от ЗМВР, осъществяващ охранителна дейност по чл. 6, ал.1, т.2 от ЗМВР и притежаващ качеството полицейски орган по чл. 72 от ЗМВР.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, спазени са и разпоредбите на чл. 74, ал.3 и 6 от ЗМВР. Задържаният е попълнил декларация, че е запознат с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е", заповедта е подписана от него и от полицейския орган, препис от заповедта е била връчена на задържания срещу подпис.

Заповедта съдържа част от задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и час на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл.63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР.

В оспорената заповед обаче липсва съществен реквизит, а именно - не са посочени в изискуемата кумулативна наличност по смисъла на чл.72 ал.2 т.2 от ЗМВР фактическите и правни основания за задържането на жалбоподателя. В тази връзка следва да се посочи, че фактическите и правни основания, съдържащи се в оспорената заповед определят и предмета на доказване и само тези основания следва и могат да бъдат доказвани от ответната страна с допустимите доказателствени средства.

В конкретния случай видно от оспорената заповед, посоченото в нея правно основание е „чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР". Съгласно посочената разпоредба полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. От фактическа страна в оспорената заповед не е посочено никакво основание за задържане.

Съгласно константната съдебна практика - Решение № 3506/12.03.2012 г. по адм. дело № 15620/2011г. на ВАС, Решение № 4410 от 02.04.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6839/2008 г., III о. и др. фактическите основания за издаване на адм. акт са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично субективно право. Затова липсата им не само не позволява индивидуализираното му, за да бъде то проверено, а сочи пряко на неговото отсъствие. Липсата на фактическо основание не може да бъде

заместена от посочване на правни основания, какъвто е процесният случай. В този смисъл следва да се има в предвид решение от 24.06.2014г. на Европейския съд по правата на човека по жалби № 50027/08 и № 50781/096 – П. и Пр. срещу България, в което е прието, че единствено посочване на правното основание за ареста, приемано самостоятелно, е недостатъчно, а при липса на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, то се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол.

За да обоснове правото на органа да упражни предоставеното му правомощия в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си е следвало в заповедта за задържане по чл. 71, ал.1, т.1 от ЗМВР да са описани конкретни фактически обстоятелства свързани с това коя от дейностите по чл. 6 от ЗМВР е осъществявал полицейския орган, какво е било поведението на адресата, в частност да бъдат посочени конкретни факти, че лицето е извършило престъпление или е съпричастно към извършването на такова. Тези данни следва да са посочени точно, конкретно и ясно като това е основно задължение за обосноваване при упражняване от органа на правомощия в рамките на предоставената му власт. Следва да се посочи, че въведено от законодателя задължение за излагане на фактически основания не е самоцелно, а с него законодателя цели осигуряване на възможност за адресата на акта да защити правата си. В случая в заповедта липсват обективирани каквито и да било факти и обстоятелства релевиращи наличието на конкретни и обективни данни и обстоятелства, сочещи, че за лицето спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР има данни, че е извършило престъпление. В Заповедта е посочено, че лицето се задържа във „връзка чл. 325 от НК – хулигански действия изразяващи се в хулигански прояви“ без да е ясно какво точно се има предвид, за какво точно действие (съответно бездействие) за какво точно поведение е задържан жалбоподателя. Нещо повече в заповедта не е посочено дори къде е било задържано лицето. Налице е пълна неяснота в атакуваната заповед въз основа на какви факти и обстоятелства е направено обосновано предположение, че лицето е извършило престъпление и респективно е съпричастно към извършване на такова. В конкретния случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е направено, а напротив от показанията на преките очевидци на случката се установява, че преди задържането двете лица едно от които жалбоподателя, те изобщо не са били питани за каквито и да било подробности в частност кой какво точно е направил. При това положение очевидно не може да се приеме, че полицейските органи са събрали данни за извършено от жалбоподателя престъпление по чл. 325 от НК (както е написано в заповедта). То точно може би и поради тази причина няма изложени и фактически основания – не е посочено конкретното поведение на жалбоподателя, сочещо на съпричастност към извършване на престъпление по чл. 325 от НК.

Непосочването на фактическите основания за издаване за заповедта и

конкретно за задържането на лицето води до необоснованост на издадени акт и представлява самостоятелно и достатъчно основание за неговата отмяна – в този смисъл Решение № 7450 от 20.05.2019 г. по адм. д. № 15479/2018 на Върховния административен съд.

Действително съгласно трайно установената съдебна практика мотивите за изготвяне на адм. акт могат да бъдат изложени и в други документи съдържащи се в административната преписка когато тези документи изхождат от издателя на акта. В случая обаче доколкото се касае до засягане на едно от основните права на човека – правото на свобода, обект на изключителна защита от ЕКПЧ следва да бъде съобразена разпоредбата на чл.5, §2 от ЕКПЧ съгласно която на всяко арестувано лице следва незабавно да бъдат съобщени основанията за арестуването му. С други думи ако и мотивите да са изложени в документ различен от оспорваната заповед то този документ следва да е бил незабавно доведен до знанието на задържаното лице. В случая по делото е налична докладна записка изходяща от ответника Б. която са описани конкретни факти – действия извършени от двете задържани лица - псуване, плюене, бутане. За съда обаче няма никакво съмнение, че жалбоподателят не е бил запознат с въпросната докладна, а тя е била изготвена след неговото освобождаване от ареста. На това водят и последните две изречения от докладната „След като дойдоха служителите на „синя зона“ в II РУ гр.Варна те заявиха, че само Хр. Ч. е извършила хулигански прояви спрямо тях. Лицето А.Г. бе освободен поради отпадане на необходимостта.“

С процесната Заповед е ограничено правото на свобода и сигурност на жалбоподателя Г. по чл. 30, ал. 1 КРБ и член 5, § 1, изр. 1 от ЕКПЧ, чиято конституционна и международноправна защита императивно изисква чрез чл. 30, ал. 2 от КРБ вр. чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР чл. 74, ал. 6 ЗМВР и член 5, § 2 ЕКПЧ основанията за задържането да му бъдат съобщени незабавно. Обратно, същата тази правна закрила и формираната трайна юриспруденция на ЕСПЧ по член 5 ЕКПЧ изключва категорично възможността едно лице да бъде лишено от свобода, независимо под каква форма и за какъв срок, на неизвестни за него основания. Ето защо, след като необходимата информация за тях не се съдържа в процесната Заповед съгласно чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР и чрез връчването на неин препис по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР не е доведена до знанието на жалбоподателя Г. при задържането му съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ, фактическите негови основания не могат да се формулират, предявяват и доказват от постановилия го полицейски орган пост фактум. Липсата на фактически основания за задържането в обжалваната Заповед препятства и съдебния контрол по чл. 72, ал. 4 ЗМВР и член 5, § 4 ЕКПЧ, който се упражнява единствено в рамките на индивидуалния административен акт, чиято законосъобразност се оспорва. Този дефект по чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР във формата на процесната Заповед е съществен, не е незабавно отстранен от издалия я полицейски орган до задържането на жалбоподателя на 11.03.2022г., съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ, не

подлежи на последващо саниране по делото и е самостоятелно абсолютно основание за отмяната ѝ.

В случая със Заповед № 3653з-101/11.03.2022г. издадена от Ив. Ив. Б. полицейски орган – командир на отделение в сектор „Общинска полиция“ ОД на МВР гр.Варна е ограничено правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и член 5, § 1, изр. 1 от ЕКПЧ на този български гражданин при недопустима неопределеност на фактически основания за временното негово лишаване от свобода.

С оглед на всичко изложено по-горе и след осъществената проверка по чл. 168 АПК, съдът счита жалбата за основателна – оспорената Заповед № 3653з-101/11.03.2022г. на издадена от Ив. Ив. Б. полицейски орган – командир на отделение в сектор „Общинска полиция“ ОД на МВР гр.Варна, е незаконосъобразно издадена с нарушения по чл. 146, т. 2 и т. 4 АПК, поради което следва да се отмени на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК.

По разноските.

Разноски се претендират от двете страни като и двете искания са направени своевременно, преди приключване на делото пред настоящия съд.

С оглед изхода на делото искането на пълномощника на жалбоподателя за присъждане на направените разноски следва да бъде уважено като ОД на МВР Варна следва да бъде осъдена да заплати на АНГ. Т. Г. сума в общ размер на 510лв. от които 10лв. представляваща внесена държавна такса за съдебното производство пред ВРС и 500лв. адвокатско възнаграждение.

При този изход на делото разноски на ответника не се дължат, поради което и искането му в тази насока се явява неоснователно.

Водим от горното, настоящият състав на ВРС:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на АНГ. Т. Г., ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Варна, ул. „Евлоги Георгиев № 11, ет.1, ап. 1, Заповед № 3653з-101/11.03.2022год. издадена от Ив. Ив. Б. – полицейски орган – командир на отделение в сектор „Общинска полиция“ ОД на МВР гр.Варна.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на АНГ. Т. Г., ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Варна, ул. „Евлоги Георгиев № 11, ет.1, ап. 1 сумата 510лв. представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____